

DILIGÈNCIA A CAN PERE

Fa uns dies vaig veure una diligència, un exemplar magnífic, que arribava amb molta velocitat al meu poble i es va parar en la plaça davant del bar on estava prenent un refresc . No sabia que encara existien aquests mitjans de transport. Era com un somni, els cavalls amb pèls de color negre intens, la carrossa de color roig i negre i el cotxer vestit d'una manera molt elegant. Em vaig quedar molt impressionada. Però de cop i volta em vaig espantar, la cara d'aquell cotxer! Mai havia vist una persona amb una expressió tan salvatge. Tenia un bigoti enorme i dues patilles que semblaven arribar fins les espatlles.

El cotxer va baixar, va entrar al bar on li tenien preparada la seva copa i la va buidar amb un glop.

L'amo del bar em va dir que havia arribat el meu taxi i que sortiria en quinze minuts. El meu taxi? Aquesta diligència? Vaig pensar que era una broma, però era de veritat, era el meu taxi! Quina aventura, era com tornar en el temps.

Vaig preguntar a l'amo com era el cotxer i em va contestar que era una persona molt malhumorada, que mai parlava i per tant no sabia bé com era. També em va dir que feia molt temps que passava per aquí i que això era una mica estrany perquè avui dia hi havia autobusos i trens.

Em vaig aixecar i em vaig apropar al cotxer per dir-li que el convidava a una altra copa abans de sortir, perquè pensava que era millor ser amics.

-Sortir?-em va contestar.

-Sí, m'han dit que vostè em portarà a Can Pere, és l'única manera d'arribar-hi.

Volia passar uns dies a casa d'uns amics que m'havien convidat a passar Nadal amb ells. Fa anys que no els havia vist i em feia molta il·lusió. Mai havia estat a la seva casa, que era una mansió del segle XVIII i estava amagada als boscos. Només teníem contacte per telèfon de tant en tant i quan em van trucar l'altre dia per convidar-me vaig dir que sí de seguida.

El cotxer em va preguntar si portava equipatge i li vaig contestar que només una maleta.

-Doncs, són 20 euros.

-D'acord.

-Paga abans de sortir!

Vaig pensar que era una mica estrany, però li vaig donar els diners i vam sortir.

Em vaig sentir feliç de poder viatjar en una diligència de temps passats. Era l'únic passatger i el seient era molt còmode. Feia fred, però hi havia una manta de color verd i la vaig posar en les cames. Vam passar pels carrers del poble i vaig veure com alguns veïns ens miraven. Semblava que els cabells volaven pels camins. Aviat vam sortir del poble i vam passar per camps i boscos mentre es feia de nit. I què era això? Va començar a nevar, seria un Nadal blanc! Vam passar per un altre poble, ja no es veia a ningú pel carrer, feia massa fred. Jo també vaig a tenir molt fred malgrat la manta. Cada vegada feia més vent i nevava més. El cotxer havia de passar molt de fred, vaig pensar. Pobret! Vaig obrir una mica la finestreta i li vaig preguntar si li molestava la neu i em contestar que no. Era curiós, tan mal temps i ell va seguir sense molèsties. Jo no aguantaria ni un minut.

No sé si m'havia quedat adormit, però de cop i volta vaig notar que ja no feia tant vent i que havíem arribat a un bosc.

El cotxer em va cridar: -Ja hem arribat! Vaig baixar de la carrossa i l'home em va indicar el camí cap a Can Pere -Segueixi per aquest camí i després d'uns deu minuts a la dreta.- em va dir. La seva veu semblava simpàtica i tot. Em va deixar tota sola i em vaig sentir perduda en la foscor i vaig pensar que els meus amics podien haver vingut a buscar-me. Amb la maleta a la mà vaig seguir el meu camí. Era tan fosc que no es veia res. On era Can Pere?

Però des de lluny vaig veure una casa, era la casa dels meus amics? Podrien haver encès una llum per indicar-me el camí.

Vaig arribar a la casa però on era la porta? La vaig trobar però no hi havia timbre. Doncs vaig empènyer la porta i es va obrir. Ja era dins!

-Hi ha algú?-vaig cridar i em vaig espantar de la meua pròpia veu. Aquesta casa no era la casa dels meus amics, perquè estava en un estat deplorable i feia olor a fusta podrida. Hi havia objectes coberts de pols i teranyines. Vaig entrar a una altra habitació i aquí tenia la sensació de que hi havia algú que m'estava mirant. N'estava segur, hi havia algú!

-Qui hi ha?- la meua veu era molt feble, m'havia entrat el pànic i em vaig quedar paralitzat. Allí, en el racó hi havia algú, alguna cosa es movia i venia cap a mi. Què era això? Amb les mans tremolant vaig buscar llumins en la meua butxaca. Volia veure què era aquella figura. Vaig aconseguir encendre un llumí i vaig veure una figura monstruosa, era el cotxer! Portava una piqueta a la mà i volia atacar-me.

No recordo com ho vaig fer, però amb la velocitat de la llum vaig sortir d'aquella habitació, vaig córrer pel passadís i amb ell darrere de mi vaig aconseguir sortir de la casa. Vaig seguir corrent pel bosc i no sabia on anar, el cotxer encara m'estava perseguint. Sabia que no podia aguantar molt més, els meus pulmons feien mal i les meves cames semblaven de plom. Quan el cotxer estava a punt d'atrapar-me vaig caure i vaig perdre la consciència.

Em vaig despertar amb un gos bordant al meu costat.

-Calla, no passa res.-va dir l'amo del gos.

-Però, què t'ha passat, què fas aquí tombat al terra?

Era el meu amic! Es pensava que m'havia perdut i havia vingut a buscar-me.

- Si jo sabés el que m'ha passat, t'ho diria.-li vaig contestar. El més important és que estic viva.

Més tard, a la seva casa i amb una copa a la mà, el meu amic em va preguntar si m'havia anat a la cotxera que estava en una part abandonada de la finca. Va dir que fa anys l'estava intentant vendre, però que passava alguna cosa estranya amb aquesta caseta. Va explicar que fa molt temps es paraven allí les diligències per canviar de cavalls i es veu que un cotxer va matar a un altre amb una piqueta i avui dia la gent d'aquesta zona no s'atreveixen a entrar, diuen que el cotxer encara està allí amb la seva piqueta.

-Què dius?- li vaig contestar, - No m'ho puc creure. D' on treuen aquestes històries la gent?